BLACK AND WHITE

DOOR CISSY VAN MARXVELDT

Ze stonden naast elkaar de landhuisjes Dennehoek en Zonneheuvel. Dennehoek was grijs met een rood puntdak en een balconnetje, dat behaagziek onder het puntdak kwam uitsteken. Zonneheuvel was wit, met grappige, onverwachte erkertjes, en een groote serre op zij, die Dennehoek niet had. Maar allebei leken ze op huisjes uit een speelgoeddoos of op een grootformaat bijouteriekistje. Op een dag in Mei werd op Dennehoek een jongen geboren, een blonde, blanke, dikke jongen, die acht pond woog. En een week daarna arriveerde op Zonneheuvel ook een boy, een klein, zwart, tenger ventje van vijf en een half pond. De blonde heette Johnnie, het zwartje Pim. Er had tusschen de bewoners van Dennehoek en Zonneheuvel altijd een soort landhuisvriendschap bestaan. Eens in de veertien dagen een avondje whisten, af en toe een praatje in de respectieve tuinen over de rozen, het mooie weer en het lengen der dagen. Maar meer niet. Mia Borger, die klein en tenger van begin April tot eind September door Zonneheuvel tripte, zei soms tegen haar langen, zwarten man: „Ik kan Jeannet van Duin toch niet aardig vinden. Ze is zoo overtuigd van haar eigen volmaaktheid. Vin-je ook niet?"

„Och," zei Hans Borger dan, „'t is mij nooit opgevallen. Ik let nooit op haar." — En Jeannet van Duin zei tegen haar man: „Wat is die Mia Borger toch vreeselijk onbeduidend hè? En zoo zorgeloos en oppervlakkig." En Karel van Duin, opschrikkend uit een nauwlettend bestudeeren van een opgespelde vlinder, beaamde haastig: „Oppervlakkig. Ja, ja, je hebt gelijk." — Toen werden de baby's geboren. Johnnie kwam te liggen in een degelijke, bruine wieg met gebloemd overtrek, dat werd niet vuil. Pim prijkte in een wit, pitriet huisje, omkleed met witte zij, witte tulle en fladderende, witte strikken, als dartele zomervlinders. Jeannet, die na veertien dagen al weer de rozen in haar tuin opbond, bracht den vijftienden dag haar eerste buurvisite bij Mia en Pim. Pim, acht dagen oud, met een lange lok zijig zwart haar over zijn ineengedrongen Billikengezicht, en twee vuurroode knuistjes boven zijn hoofd gestrekt, sliep. Mia had zich net een behaaglijk hoekje in de kussens gemaakt, wou gaan slapen. Toen kwam Jeannet binnen. Eventjes maar. „O nee zuster, ik zal hèel stil zijn," dit tegen de verpleegster.

Zuster boog de kanten gordijnen op zij, trok het dek wat weg, vertoonde Pim. Jeannet, ongeveinsd, verbaasd, schrok. „Wat een vreeselijk klein gezichtje. Hoe zwaar weegt hij? Wat is hij ontzettend klein. Nee Mia, vermoei jij je nu niet, zuster vertelt me wel alles. Ik ga zoo weer weg. Wàt zegt u? Vijf en een half pond? Onze Johnnie woog àcht. Wat een verschil." Ze trok het dek wat weg. „O, wat een ontzettend klein kereltje, hij kan in een melkkan. Wat grappig zeg!"

„Hij kan niet in een melkkan," klonk een hooge, driftige stem uit het bed.

„Stil Mevrouw, niet opwinden," kalmeerde zuster. — „Maar hij kàn niet in een melkkan," klonk weer de hooge stem, en een vlugge hand streek het haar weg van een klam voorhoofd. — „Wind je toch niet op Mia. 't Is toch maar par manière de dire. Elk kind kan niet even flink zijn. Johnnie heeft al kuiltjes in zijn ellebogen, en ringetjes om zijn pols, snoeprig gewoon, en zoo'n lief, blank snuitje. Je moet hem in zijn badje zien."

Een woest omdraaien in het bed, zoodat de dekens over den grond kwamen te slieren, een tengere schouder, die schokte, een rood gezichtje, dat in de kussens gedrukt werd.

„Mevrouw is nog wat overspannen," zei zuster.

„O ja? Nu, dan ga ik maar. Ik heb het kind toch in elk geval gezien. Dag Mia. Houd je maar flink. Ik heb vandaag de stamrozen al weer opgebonden."

Er kwam geen antwoord.

„Misschien slaapt Mevrouw," aarzelde zuster.

„Doe mijn groeten nog, zuster," zei Jeannet lankmoedig. „Ik kom wel gauw eens weer."

En dan nog in de gang: „'t Is toch een ontzettend min ventje."

„Maar een schatje," verdedigde zuster. „Zulke lieve, verstandige oogjes."

„Ja, die heb ik niet gezien. Enfin, ik kom wel gauw eens weer."

's Avonds begroette Jeannet Karel met de luidruchtige woorden: „O wat een mormeltje hebben ze hiernaast zeg! Net een leelijke, kleine kabouter. Hemel en aarde die twee," met een goedkeurenden blik naar Johnnie. „Heusch Karel, 'k heb nog nooit zoo'n kind gezien. En Mia deed weer zoo onwijs!"

Tegelijkertijd zat Hans Borger voor 't bed van zijn vrouw en hield haar mager gezichtje tegen zijn jasmouw gedrukt. „Stil maar kindje. Waarom huil je nu zoo? Om wat Jeannet gezegd heeft? Dwaas meiske. Onze jongen wordt ook wel groot hoor. En veel pienterder dan het Dennejog."

„Ik wil haar niet meer zien Hans. Nooit meer, hoor je. Nooit meer."

„Goed, goed, maar dan nu ook kalm zijn. Je maakt den jongen ook aan den gang. Hij heeft stevige longen, en dat is al heel wat waard, Cara Mia."

De jongens groeiden, of liever Johnnie groeide alleen. Toen die twaalf pond woog, was Pim langzaam aan naar de zes toegescharreld. Johnnie was al aan zijn tweede onderkin bezig, toen Pim nog zijn voorhoofd in zeven rimpels kon trekken. Mia telde ze, het waren er precies zeven, en dan nog een halve onder zijn haar. Maar onder de rimpels uit keken twee donkere, tintelende oogen, haast te groot voor het kaboutergezichtje. Mia kon Jeannet niet zien in dien tijd. De eerste opwinding was natuurlijk bedaard, maar toch, als ze het tuinhek bij de Van Duins hoorde knirpen, riep ze gauw naar achteren: „Anna, Pim en ik slapen hoor, als er bezoek komt. Ik ben voor niemand thuis."

Getrouw beantwoordde Anna Jeannet's irriteerend lang belletje met de woorden, kortaf in telegramstijl: „Mevrouw slaapt. 't Kind slaapt. Hij groeit lekker." Toen Pim de zes pond voorbij was, kreeg hij het te pakken, zooals Vader Hans triomfeerend zei tegen

ENGELSCHE PIERROTS.

Op bovenstaande foto ziet men een groep Pierrots van de 25ste Engelsche legerdivisie, die ter verpoozing van de soldaten die in rust achter de eerste linie vertoeven, comische voorstellingen geven.

COMISCHE PANTOMIMES ACHTER HET FRONT.

Het is bekend, dat de Engelsche soldaat, waar en onder welke omstandigheden ook, steeds zijn goed humeur behoudt, en dat bij anderen ook weet op te wekken. Onze foto's op deze pagina getuigen hiervan. Op deze onderste kiek ziet men de repetitie van de pantomime „Asschepoetser".